Zaterdag 20 Juli 1912 — 5e Jaargang No. 43

DE TRIBUNE

Redactieadres: D. J. WIJNKOOP, Pretoriusplein 3III Amsterdam.

SOC.DEM.WEEKBLAD

Administratieadres: Lijnbaansgracht 304A Amsterdam.

· VERSCHIJNT ELKEN ZATERDAG. ·
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling 40 cent per 3 mnd. Buitenland 65 ct. Losse nummers 3 ct. —
Advertentiën per regel 15 cent. Bij abonnementen speciaal tarief. —

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij

Redactie: J. C. CETON, H. GORTER, W. v. RAVESTEIJN Jr. en D. J. WIJNKOOP.

INHOUD: Afhankelijk en ontwapend? — Over een »formule« gevallen. — Partijscheuring in Italië. — Minimumloon. — De 8½ urendag in de diamant-industrie. — De gevolgen van een massastaking. — Uit Skandinavië. — Taktiek of beginsel? — Varia. — Ingezonden. — Van het Partijbestuur. — Van de Afdeelingen. — Advertentiën.

Afhankelijk en ontwapend?

De drijfjacht op Sneevliet als voorzitter van de N. V. van Spoor- en Tramwegpersoneel, geopend door de S. D. A. P. zooals die vertegenwoordigd is in de spoorwegvereeniging zelf, in 't N. V. V. bestuur en in het dagblad en de weekbladen van de S. D. A.P. zelf, is in menig opzicht leerzaam voor de arbeiders, die we voor de zooveelste maal aanmanen, ernstig toe te zien en na te denken. We zien hier gebeuren een der meest krasse pogingen voor en na Deventer aangewend, de vrijheid van meeningsuiting te snoeren. Omdat Sneevliet het waagde in zijn bekende brochure «Internationale klassenstrijd», de S. D. A. P. en het N. V. V. scherp te kritiseeren inzake hun onsocialistische houding ten opzichte van de zeeliedenstaking, maar meer nog omdat hij het waagde, om die reden de S. D. A. P. te verlaten en toe te treden tot de S. D. P., moet hij tot elke prijs en met alle middelen verjaagd uit zijn ambt van voorzitter der Nederlandsche vereeniging.

Daarover en over de jezuïetische strijdmanieren, daarbij in praktijk gebracht en die iemand met schaamte vervullen, dat zulke bestrijders ook de naam van het socialisme dragen, is reeds geschreven en zal nog wel meer geschreven worden. We zwijgen daarover in dit artikeltje.

We wenschen hier de aandacht te vestigen op een beschouwing van de spoorwegmannen en hunne organisaties, welke loskwam in de discussie over de zaak-Sneevliet.

Henri Polak had in zijn diamantbewerkers «Weekblad" de inmenging van Troelstra in de zaak afgekeurd, al viel hij, zooals een weekbladmarxist betaamt, vooral de Tribunist Sneevliet aan. «Het Volk» wees de afkeuring van Polak aan 't adres van Troelstra af in een artikeltje «Afwijzen» (Volk 12 Juli 1912).

Hierbij bleek bij Henri Polak zoowel als bij «Het Volk» een opvatting te bestaan betreffende de beteekenis en de positie van de belangrijke groep van spoorwegarbeiders en hunne organisatie, typisch voor het revisionisme, reformisme, of hoe men het noemen wil, in elk geval voor het melk-en-water-socialisme van de S. D. A. P.

Henri Polak noemt de Nederlandsche Vereeniging van Spoor- en Tramwegpersoneel «voor haar optreden, voor haar vakactie, zoo goed als geheel afhankelijk van de sociaaldemocratische fractie in de Tweede Kamer».

«Het Volk» spreekt: «Is de Ned. Ver. afhankelijk van de soc. dem. Kamerfractie, omgekeerd heeft die soc. dem. fractie behoefte aan een orgaan in het spoorwegpersoneel, dat haar in den strijd voor het door de stakingswetten ontwapende personeel behulpzaam is.«

Afhankelijk van de Kamerfractie zegt H. P. en «'t Volk» stemt toe. Natuurlijk: dat is naar zijn hart gesproken. Want het is een der typische kenmerken van het revisionisme: de overdreven macht toegeschreven aan de handige welsprekendheid van enkele talentvolle voormannen.

Wij, sociaaldemokraten van de S. D. P., zeggen omgekeerd: Die enkele personen in de Kamer, al waren ze elk voor zich welsprekend als Demosthenes, vermogen op zich zelf niets. Als niet achter hen staat een krachtige, tot scherpe strijddaden besloten arbeidersmassa, bereiken ze niets. Zij hebben met hun welsprekendheid slechts succes, wanneer zij zijn de stemmen van een werkelijke, voor de heerschers dreigende macht daar buiten. Want dáárvoor bukken de vijanden, *niet* voor de rapheid van tong der enkele parlementsleden. Omgekeerd dus: het succes der parlementaire afgevaardigden is afhankelijk van de maatschappelijke macht der arbeiders daarbuiten.

Hoe nuttig en noodig het dus ook wezen moge voor de arbeidersklasse, en in dit geval voor het spoorwegpersoneel in het bijzonder, dat ze bekwame parlementaire vertegenwoordigers heeft, het succes hangt in de allereerste plaats af van hun werkelijke strijdvaardige kracht daarbuiten.

En *ontwapend* door de stakingswetten noemt «Het Volk» het spoorwegpersoneel. Alweer typisch voor het revisionisme: overdreven waarde hechten aan papieren-bepalingen en miskenning van de werkelijke krachten buiten de papieren wetten om. Waarlijk, als het zoo gemakkelijk voor de heerschende machten was, de strijdende arbeiders te ontwapenen: even een wetje te vervaardigen met verbod van dit en van dat, dan kon de arbeidersklasse wel ophouden te vechten voor het socialisme.

Zulke wetten op het papier, zeggen wij, zijn alleen een werkelijke kracht, zoolang ze passen bij de verhoudingen, d. w. z. zoolang de onderliggende partij zoo zwak is, dat aan werkelijke strijd door daden van staking niet gedacht kan worden. Groeit de kracht van de uitgebuiten door inzicht, verbittering over onderdrukking, organisatie, solidariteit, discipline, dan zal ondanks het wettelijke verbod de staking losbreken, met des te grooter kracht, naarmate de dam van de wet de beweging heeft gekeerd.

Dan is de papierenwet tot scheurpapier geworden.

Dit weten de heerschers zelf te goed. Zonder het besef, dat de papierenwet toch geen afdoende waarborg tegen staking van het personeel is, zouden ze nooit luisteren naar vertoogen van de spoorwegmannen, al werd hun organisatie ook nog zoo sterk en al spraken de leden der kamerfractie ook nog zoo knap.

Omdat dus in werkelijkheid het wapen van staking niet geroofd kan worden, daarom kunnen een sterke organisatie en een kamerfractie met andere middelen nog iets bereiken. De staking toch is het scherpste wapen, dat door zijn dreiging aan andere wapenen kracht verleent.

Hoe ontmoedigend en verslappend zou het op het spoorwegpersoneel moeten werken, wanneer ze van H. P. en 't Volk zouden moeten gelooven, dat ze *afhankelijk* waren van de 7 in de Kamer en *ontwapend* door de stakingswetten.

Gelukkig komt de waarheid niet uit de mond van het revisionisme, van de S. D. A. P.

De zuivere stem van het Socialisme roept door de S. D. P. hun toe:

Versaagt niet: uw kracht ter overwinning ligt enkel in uw inzicht, in uw macht van organisatie en uw vaste wil tot de daad die noodig zal blijken. Ontwapenen kan men u niet. Voorwaarts tot de Macht!

ST.

Over een „formule" gevallen.

„Wij hebben niet genoeg rekening gehouden met het klasse-egoisme van een deel der bourgeoisie". Van der Velde op het buitengewoon kongres der Belgische Werklieden partij van 30 Juni jl.

De politieke hemel ziet er in België betrokken uit. De uitslag der verkiezingen van 2 Juni heeft zoowel klerikalen als anti-klerikalen zoodanig verrast dat men er nog niet over is uitgepraat. Het kongres der Belgische Werklieden Partij van 30 Juni waar men zich in principe voor de politieke algemeene werkstaking ter verovering van het algemeen en enkelvoudig stemrecht verklaarde, heeft weer nieuwe stof bijgebracht en de politieke atmosfeer nog drukkender gemaakt. De gebeurtenissen in België zijn voor de arbeiders aller landen van het grootste belang daar zij van de harde lessen die de «praktische» Belgen in de praktijk opdoen kunnen profiteeren zonder den geweldigen prijs er voor te betalen die de belgische arbeiders er voor hebben gegeven. Er is wel geen land, waar men meer maling heeft aan de theorie als in België. De leiders der werklieden partij zijn als de «verstandige» vrouwtjes die ieder onzer wel eens heeft ontmoet, die met de wetenschap eens hartelijk lachen, die alles beter weten als de dokter, die voor alle kwalen hun ouderwetsche middeltjes hebben. Men heeft mooi praten hun uiteen te zetten dat men om gezonde kinderen te kweeken hen moet opvoeden volgens de eischen der gezondheidsleer, ze lachen er wat om, zij zijn immers wel groot geworden zonder dien wetenschappelijken rommel! En zij gaan door hun kinderen volgens hun — dikwijls uit hygiënisch oogpunt de meest verderfelijke — manier, groot te brengen.

Evenals een mensch versche lucht, goed voedsel, reinheid en lichaamsoefening noodig heeft; zoo ook heeft een partij een gezonde omgeving, socialistisch inzicht en strijd noodig om sterk te worden en gezond te blijven. De belgische Werklieden Partij die gedeeltelijk door historische oorzaken het noodige socialistisch inzicht miste, is vooral na 1896 door haar «praktische» leiders op slechte wegen geleid, ze is zoo langzamerhand voor wat vriendelijke lonkjes en beloften de prostitué geworden der liberale politiekers. De partij verbleekte ziender oogen, doch niets kon den leiders van den eenmaal ingeslagen weg afbrengen.

De noodkreten en voorstellen van sommige marxisten en groepen werden in den Algemeenen Raad gewoonweg gesmoord. Toen nu echter ook meer invloedrijke marxisten als Debrouckère etc. hun krachten begonnen in te spannen om de partij op een gezonder basis te brengen toen waren zij wel gedwongen hun taktiek en leiding te verdedigen. En ach arme, toen kwamen de fameuze argumenten voor den dag! Buiten het groote argument over het «klerikale gevaar» — dat er nog een ander gevaar is niet minder demoraliseerend voor de arbeidersbeweging n.l. het «antiklerikale» schenen ze niet te beseffen — kwam het nieuwere, het wanhoops-argument: «Het kapitalisme is weer krachtiger gebleken als wij gedacht hadden». Alsof dit een reden zou kunnen zijn om het kapitalisme nog meer te versterken! Immers de kartel — of bloc — taktiek die men in België voert moet noodwendig de arbeiders verdeelen, terwijl eenerzijds de kristelijke arbeiders er door te hoop gedrongen worden met de kristelijke patroons, wordt anderzijds den godsdienstloozen en socialistisch gezinden arbeiders opnieuw vertrouwen ingepompt in de antiklerikale kapitalisten. Het kapitalisme is slechts sterk omdat de arbeiders verdeeld en onbewust zijn.

Tevergeefs riepen de marxisten dat men door de innige bondgenootschap met de liberalen het klerikalisme niet zou kunnen overwinnen, dat niet eenige liberale politiekers de politieke verhoudingen kunnen bepalen; dat die bepaald worden door de klassebelangen; dat de liberale groot-industrieëlen andere representanten zullen

nemen als de oude niet meer volgens hun belangen handelen.

Het was zooals Debrouckère zich uitdrukte: «De stem eens roependen in de woestijn.» Het antwoord der reformisten was dat zij jeremiassen waren en hun argumenten niets dan verouderde formules. Ach riep Anseele op het buitengewoon kongres van 1910 uit, wat zijn wij jullie met je formules toch ver vooruit! Wij haten die formules en kunnen best alleen loopen! etc.

Hélaas! De reformisten zijn thans met hun taktiek over zoo'n gehate formule gevallen. Van der Velde kwam dat op het kongres van 30 Juni dan ook uit naam van den Algemeenen raad verklaren zooals uit zijn woorden die wij hierboven plaatsen blijkt.

Het is heusch niet uit leedvermaak dat wij dit alles nog eens blootleggen, wij achten het echter noodig dat de arbeiders van die lessen profiteeren, ze zijn duur genoeg betaald.

Er is in België evenals in de andere kapitalistische landen slechts èèn dogmatieke politieker, die volgens «verouderde» marxistische formules handelt en dat is de «Werkelijkheid». Dat is een debater die niet voor de poes is en die men niet zoo gemakkelijk het woord ontneemt.

De wapenen die de werkelijkheid ons telkens in de hand drukt zijn wij in 't belang der arbeidersklasse verplicht te hanteeren, geen sentimenteele overwegingen mogen ons daarvan afhouden. Zoodoende zal men kunnen voorkomen dat de arbeiders overal eerst na vele jaren krachtsverspilling door de harde ondervinding geleerd worden.

De verkiezingen van 2 Juni hebben voor de belgische arbeiders een nieuwe meer woelige periode geopend. Ieder die de belgische arbeidersbeweging goed kent, moet eenigszins sceptisch zijn voor wat betreft het slagen van een algemeene werkstaking *binnen korten tijd*. Hun organisatie is over het algemeen ten spijt van alle schijn zoo zwak, hun socialistisch inzicht zoo gering, de arbeiders hebben zoo weinig geleerd slechts op zich zelve te vertrouwen dat wij vreezen dat enkele maanden van voorbereiding niet voldoende zullen zijn. Toch behoeven wij de toekomst niet te donker in te zien. De leuze Algemeen Kiesrecht is van dien aard dat men ook ongeorganiseerden er voor in 't geweer kan brengen.

Een meer revolutionaire periode kan aan de belgische arbeidersbeweging veel zegen brengen, daar de burgerlijke elementen in de partij er door op den achtergrond zullen geraken. Dwaasheid is het echter te meenen dat het in België met de bloktaktiek gedaan is. Dat gaat zoo maar niet in een dag. Het verderf is te diep ingevreten. In te vele plaatsen zijn liberale en socialistische kamer en raadsleden etc. van elkaar afhankelijk geworden.

* * *

En gij hollandsche arbeiders, hebt gij die stem uit de «praktijk» gehoord? Zijt gij nu nog niet voldoende gewaarschuwd? Zeker wij hooren u al zeggen; In Holland loopt het zoo'n vaart niet, hier hebben wij nog geen bloktaktiek. Maar dacht ge dat een dergelijke taktiek zich opeens ten volle vertoont? Ziet toch naar België! Ook daar groeide die taktiek slechts langzaam. Het kongres van Quaregnon in 1894, gaf verlof om de liberalen in sommige plaatsen waar de toestanden dat noodig maakten te steunen en .... thans waren van de 30 arrondisementen van België 2 waar de socialistische partij niet optrad en de liberale lijst steunden: Hasselt en Tongeren; in 5 traden socialisten en liberalen afzonderlijk op; en in de 23 overige arrondissementen waren er gemeenschappelijke socialistisch-liberale lijsten! Men begint met elkaar te steunen tegen de klerikalen, zooals in Holland. Hier en daar worden met behulp der liberalen zetels en gemeenten veroverd; die zetels wil men behouden, men wordt meer en meer van elkaar afhankelijk. Men begint de socialistische wetenschap, de theorie en de theoretici die altijd op den voorgrond stellen wat ons van de liberale en andere burgerlijke partijen verdeelt, onpraktisch, dogmatisch etc. te vinden. Men voedt de massa in dien geest op. Allerlei niet-socialistische elementen komen in de partij en treden op den voorgrond. Men verliest den wetenschappelijken grond onder de voeten en valt van kwaad tot erger.

En gij, die u tot de marxisten rekent doch nog buiten de S. D. P. staat: Wat wacht gij nog? Acht ge het nog geen tijd dat al de marxisten eensgezind optreden? Zoo ja, komt dan tot ons; wij kunnen zonder een zedelijke nederlaag en schade voor het marxisme niet tot U komen. Mocht gij aanmerkingen op ons optreden hebben, weet dan dat de S. D. P. een *Demokratische* partij is en haar optreden niet onveranderlijk. Werk met ons aan de totstandkoming van een groote revolutionaire socialistische partij in Holland. Vanuit de S. D. A. P. kan dat nooit bereikt worden, de afgrond tusschen haar en de strijdende arbeiders wordt steeds dieper. Ach denk toch niet dat ge het revisionisme met meer succes zult kunnen bestrijden als het kwaad dieper is ingevreten, als het ook in Holland officieel tot bondgenootschappen komt. De toestanden zullen dan zoo zijn dat de massa geen anderen uitweg ziet of wil.

F. v. D. D.

Verschenen:

H. GORTER.

De Grondslagen der Sociaal-Democratie.

Tweede, veel vermeerderde en naar de laatste gegevens bijgewerkte druk.

Prijs **10 cent.** Franco per post **13 cent.**

Bij aantallen bijzondere voorwaarden.
Uitgave der Soc. Dem. Partij.
Bestellingen te richten aan de Administratie: Lijnbaangracht 304a, Amsterdam.

Partijscheuring in Italië.

Den 10en Juli had te Reggio Emilia het Kongres van de Italiaansche Sociaaldemokratie plaats. En om het maar dadelijk te zeggen, dit Kongres sloot 4 reformisten uit de partij, en wel Bissolati, Bonomi, Cabrini en Podrecca, alle 4 leden van het Parlement. Meer nog dan elders in de Internationale moet het het Hollandsche proletariaat wellicht interesseeren, hoe en waarom deze uitsluiting plaats vond. Want nòg is Deventer niet vergeten, waar in 1909 de Hollandsche reformisten 3 Marxisten uit de Partij stieten. Het schijnt dus oppervlakkig beschouwd, *eerstens* alsof werkelijk op den duur reformisten en revolutionairen niet in èène Partij tezamen kunnen blijven, maar op een zekere hoogte van de ontwikkeling der verschillen de machtigste ertoe moet overgaan, de kracht der zwakkere groep uit te stooten, *en ten tweede* alsof derhalve in Italië de revolutionairen thans hetzelfde doen wat de reformisten reeds vroeger hier deden.

Een nadere beschouwing leert o.i. evenwel, dat zoowel de eerste als de tweede konklusie onjuist is, en dat Troelstra's Arbeiders-Partij in haar verkettering eerst van de Tribune redakteuren en thans, zij het zijdelings, van de leiding der Spoorweg-vereeniging er nog steeds op kan bogen in de Internationale met dergelijke handelingen allèèn te staan. Want, en hierop moet vooral de nadruk worden gelegd, het Kongres van Reggio Emilia royeerde Bissolati c.s. niet omdat zij een van de meerderheid afwijkende meening hadden, of omdat hun uiting daarvan, dus hun kritiek de meerderheid niet aanstond (redenen immers waarom te Deventer de redacteuren van De Tribune werden geroyeerd), maar **omdat de heeren Bissolati c.s. in zeer bepaalde gevallen met opzet tegen de partijdiscipline in hadden gehandeld.** Die de geschiedenis kent, weet dat de redakteuren van de Tribune, nog in de Arbeiders-Partij zijnde, **nooit** tegen de partijdiscipline handelden. Die de geschiedenis van de Internationale kent, weet dat de Duitsche reformisten daarentegen voortdurend tegen de Partij-discipline handelen (zij stemmen van tijd tot tijd vòòr in plaats van tegen de staatsbegrootingen, doen telkens mede aan allerlei monarchistische betoogingen, enz.), en toch door de o.i. in dit opzicht wat al te zachtmoedige Duitsche Partij worden gehandhaafd. Maar het opzettelijke optreden van sommige Italiaansche reformisten tegen de stellige voorschriften der Partij en van het Socialisme liep de spuigaten uit. Zij ontzagen zich niet, na een aanslag op den koning, dezen persoonlijk hun voldoening over het mislukken daarvan te gaan mededeelen. Alsof het Socialisme wat te maken heeft met de monarchie en met de aanslagen daarop. En evenmin ontzagen zij zich niet, *door daden* hun nationalistische en oorlogsbevorderende houding te demonstreeren ter gelegenheid van de oorlog, die Italië om Tripoli te rooven tegen Turkije begon. Daarom werden zij uit de Partij gesloten. Slechts ruim 2000 van de ruim 23½ duizend op het Kongres uitgebrachte stemmen verklaarden zich vòòr hen, dus iets meer dan èèn twaalfde van de Partij, en meer dan de helft der Partij verklaarde zich direkt voor de scherpste resolutie.

In zijn verdediging ging Bissolati zelfs zòòver van het te berouwen, dat hij indertijd (omdat hij geen gekleede jas had, gelijk de lezers van de Tribune weten!) het hem aangeboden Ministerschap niet had aanvaard, en hij meende dat dan de oorlog niet zou zijn uitgebroken! En hij en Bonomi verzekerden, dat volgens hen de Regeering *niet* de uitvoerende macht van de heerschende klasse was, maar een boven de klassen staande macht! En Cabrini verklaarde ronduit niet alleen het proletatiaat, maar de handwerkslieden, de kleine boeren, de beambten en zelfs de kleine burgerij te willen vertegenwoordigen. Een dergelijke verdediging van de onproletarische daden dezer reformistische parlementariërs droeg zeker het kenmerk der waarheid (het ware te wenschen voor het brengen van inzicht aan het proletariaat, dat alle reformisten hun gedoe ten slotte zóó bloot legden), maar het gaf dan ook de grond aan, en geen verzachting, voor hun ondisciplinair optreden. Het reformisme ging hier nu eens zòòver, dat het de massa niet meer trekken kòn, en dáárom moest het wel ten scherpste veroordeeld worden, zelfs door vele reformisten.

Want, vergeten wij het niet, de bijna 21½ duizend die zich tegen hen verklaarden waren niet enkel revolutionairen. Er scholen nog bijna 9000 reformisten onder tegen ruim 12½ duizend revolutionairen. Maar die 9000 zoogenaamde «links»-reformisten, onder leiding van Turati — een man, die behalve dat hij een veel wetenschappelijker en beschaafder mensch is, in zijn politiek veel op Troelstra gelijkt — keurden eveneens het optreden van Bissolati c.s. ten scherpste af, zonder dat zij daarom principieel, maar alléén voor het oogenblik het treden in de burgerlijke Regeering, het Ministerialisme wenschten af te keuren.

Het Kongres van Reggio Emilia sloot evenwel niet enkel de 4 genoemde parlementariërs wegens hun monarchistische en nationalistische daden uit, maar het veroordeelde ook het ministerialisme, en wat op het oogenblik voor doorvoering van de revolutionaire politiek zeker het belangrijkst is, het stelde vooftaan formeel de parlementsfraktie onder het partijbestuur.

In overeenstemming met dit alles werd de revolutionair Bacci in plaats van de «links»-reformist Treves tot Redakteur van het Milaansche Centraal-orgaan de *Avanti* benoemd, en de revolutionair Lerda tot Sekretaris van het Partijbestuur.

Denzelfden dag van hun uittreding stichtten de uitgeslotenen een nieuwe Partij, een «socialistisch-reformistische», gelijk zij zelven haar noemen, waartoe reeds direkt 9 andere parlamentariërs toetraden. Maar gelet op de oorzaak zelf van hun uitsluiting — dus niet omdat zij reformisten waren, maar omdat zij door hun onproletarische daden de massa niet meer mee konden krijgen — is het niet waarschijnlijk dat, wat de nieuwe Partij ook parlementair en dan ten nadeele van het proletariaat en vòòr de bourgeoisie te beteekenen moge hebben (wellicht sluit ook de beruchte renegaat Enrico Ferri er zich bij aan), zij onder het Italiaansche proletariaat en zoodoende in de Internationale van belang zal worden. Het zal haar wellicht zoo vergaan, als de «onafhankelijke» Socialisten in Frankrijk, dat wil zeggen zij zal door de bourgeoisie zich op de gemeenste wijze tegen het proletariaat laten gebruiken (zie Briand, Millerand, enz.), en dus als Socialistische Partij vergaan.

Summa sumarum. Niet het reformisme is uit de Italiaansche Partij gezet door de revolutionairen, maar enkel een zeer klein deel van de ergst *ondisciplinair handelende* reformisten. De Italiaansche Partij blijft anders dan de Hollandsche Arbeiders-Partij, en trouwens evenals overigens *alle* sociaaldemokratische partijen, de vereeniging in de klassenstrijd van al wie hetzij dan op wat voor wijze de staatsmacht voor het proletariaat langs de weg van politieke machtsvorming wil veroveren om het kapitalisme omver te werpen en vrije baan te maken voor het Socialisme.

Wp.

Minimumloon.

De geweldige strijd der mijnwerkers in Engeland (en thans het verleden week te Amsterdam gehouden Internationale Mijnwerkers-Kongres) vestigde de aandacht op hun hoofdeisch: het minimumloon. Toen Minister Asquith, na de straffe weigering van de mijnmagnaten van Zuid-Wales om een minimumloon toe te staan, verklaarde dat hij het principe van het minimumloon in de wet wilde vastleggen, werd dit als iets geheel nieuws op het gebied van sociale wetgeving geprezen. Inderdaad, hoevele eischen van sociale hervorming de strijdende arbeiders tot dusverre aan de Staat ook stelden, slechts bij uitzondering vindt men daaronder het een of ander omtrent het minimumloon. Dat had dan ook goede gronden. Een wettelijk minimumloon vast te leggen was òf onmogelijk, òf doelloos en onvoldoende.

Van een bestaanszekerheid kan natuurlijk onder het kapitalisme geen sprake zijn; dit te eischen zou utopisch zijn. Anderzijds ligt het minimumloon, ook zonder dat de wetgeving ertusschen komt, reeds opgesloten in het ekonomisch feit, dat het loon niet beneden het bestaansminimum, waar het verhongeren begint, kan zinken, want dan houdt het arbeiden op. Wettelijke vaststelling van dit bestaansminimum zou overbodige hoon zijn. Wanneer een eeuw geleden in Engeland hier en daar het loon nog lager zonk, dan werd het uit de bijdragen voor de armen aangevuld. Als we over een minimumloon gaan spreken, dan kan daarmede dus alleen een loonminimum gemeend zijn, dat belangrijk boven de bloote hongergrens staat. Maar zulk een eisch moest theoretisch bedenkelijk, dat wil zeggen: praktisch onuitvoerbaar en utopisch schijnen. Zoolang het kapitalisme in opkomst was, was de vermindering van de waarde der arbeidskracht de leidende gedachte in de burgerlijke politiek. Bevordering van wetenschap en techniek, afschaffing van beschermende rechten, goedkoope volkssoep, en kostelooze volksschool, dit alles werd voor het ééne groote doel gebruikt, dat men de »vooruitgang« noemde: het goedkooper maken van het levensonderhoud. Want door het dalen van de levenskosten der arbeiders moest de meerwaarde in dezelfde mate stijgen. Een wettelijk minimumloon zou op deze politiek gepast hebben als een blok op de rails; het zou tegen het

streven naar verlaging van de waarde der arbeidskracht kunstmatig een dam hebben opgeworpen, die natuurlijk toch door de macht der onvermijdelijke ontwikkeling doorbroken zou worden.

Tegenwoordig heeft dit argument zijn kracht verloren, omdat wij niet meer in een tijd van dalende, maar van stijgende prijzen zijn. Een wettelijk minimumloon zou niet meer in konflikt komen met de voortschrijdende ontwikkeling; maar dan ook tevens zijn vroegere waarde voor de arbeiders inboeten, omdat bij toenemende duurte hetzelfde geldloon een langzame verslechtering van de levensstandaard beteekent. Dat men zoo zelden van deze eisch hoort, ligt echter bovenal daaraan, dat de arbeidersklasse zich andere organen heeft geschapen, waardoor ze direkt het loon kan mede-bepalen.

De vakorganisatie is oneindig veel geschikter in het belang der arbeiders het loon te beïnvloeden dan welke wet ook. Zij kan met haar minutieuze vakverdeeling het loon aanpassen aan de honderdvoudig onderscheiden vormen en voorwaarden van den arbeid. Zij vormt een smijdig organisme, waarin direkt het leven der arbeiders zijn polsslag heeft, terwijl het zware, langzame mechanisme van de wetgeving, buiten de direkte aanraking met het arbeidsproces, slechts een paar algemeene, abstrakte, als het ware levenlooze vormen kan geven. Elke tariefovereenkomst heeft in de eerste plaats loonbepalingen; niet omtrent een minste loongrens, maar omtrent het uit te betalen loon zelf, het normale loon zou men kunnen zeggen; en slechts in zooverre kan dat als minimumloon gelden, als het den ondernemer vrij staat meer te betalen. Dergelijke loonbepalingen, als ze in de tariefverdragen overeengekomen worden, zou men nooit en nimmer in een wet erlangen. Weliswaar ontbreekt de wettelijke zekerheid; maar hun zekerheid ligt in de macht en strijdbaarheid van de organisatie, die te hunner verdediging gereed staat; en dat is in de grond der zaak nog meer waard.

Waar de vakvereeniging sterk is, is dus een wettelijk minimumloon overbodig. Slechts daar, waar de bizondere omstandigheden van den arbeid het veroveren van behoorlijke loonen uit eigen kracht onmogelijk maken, is het wettelijk minimumloon op zijn plaats. Bijv. bij de huisarbeid, waar bovendien door de bizondere loonvormen, door akkoordloon, door loonaftrek, door chicanes van allerlei aard de arbeiders niet eens weten, waar ze aan toe zijn. Voor deze ergst onderdrukte en geknechte offers van de meest geraffineerde uitbuiting, die zelfs het medelijden van burgerlijke kringen opwekt, is de hulp der wetgeving in de vorm van een regeling der minimumloonen maar al te zeer op zijn plaats.

Hiermede echter heeft het minimumloon, dat bij de Engelsche mijnwerkers een rol speelt, niets gemeen. Want hier hebben we met een van de machtigste vakvereenigingen te maken; en deze vakvereeniging heeft de eisch van het minimumloon ook niet aan de Staat, maar aan de ondernemers gesteld. Dat het minimumloon hier in de eischen der vakvereeniging een rol speelt, kan alleen uit de algemeene loonpolitiek der Engelsche mijnwerkers verklaard worden. Vaak, en vooral in Zuid-Wales, accepteerden ze glijdende loonregelingen, waardoor het loon met de (al of niet goede) gang van zaken op en neer ging, alsof de arbeider deelgenoot was in de zaak. Daar bij deze methode het loon onder het noodige levensonderhoud kan dalen, ligt het tegengaan daarvan door een klausule omtrent het minimumloon voor de hand, onder omstandigheden waarbij daarvoor in de loonpolitiek van onze vakvereenigingen geen plaats is.

Maar het minimumloon heeft nog een andere grond, die ook voor ons praktische beteekenis heeft. Ook elders komen loonvormen voor waarbij de arbeider nooit zeker is van zijn levensonderhoud; de Duitsche mijnbouw is daarvoor zelfs berucht. In plaats van een vast uur- of weekloon wordt volgens de produktie betaald; loonaftrek geschiedt voor steenige cokes en anderszins (het chicaneuze »nullen« van de wagens); het bouwwerk tot beveiliging van de gangen en het vullen van de gaten wordt niet betaald, en toch moet het gedaan worden, als men niet in het grootste levensgevaar wil komen. Hier zou een minimumloon, dat ten minste het levensonderhoud verzekert, een rechtvaardige en noodzakelijke eisch zijn, om een dergelijk loonstelsel dragelijk te maken. Ieder kapitalist moet toch erkennen, dat de arbeider aanspraak heeft op zijn levensonderhoud, op vergoeding van zijn arbeidskracht. Waarom verzetten de ondernemers zich dan en houden zij aan dit verbitterende loonsysteem vast?

De oorzaak ligt voor de hand. Dit loonsysteem, waarbij de arbeider nooit weet, of hij een toereikend loon zal ontvangen, drijft de arbeiders tot de uiterste spoed en tot inspanning van al hun krachten, zelfs onder verwaarloozing van de noodzakelijke veiligheidsmaatregelen. Het is een geraffineerd systeem, om de intensiteit buiten mate te doen stijgen, elke druppel arbeidskracht uit het vermoeide lichaam te pressen. Ook in vele fabrieken wint dit systeem als Amerikaansch »wetenschappelijk« fabrieksbedrijf hoe langer hoe meer veld en brengt de arbeiders tot vertwijfeling. Ook hier zou, zoolang men zulke loonsystemen niet weg kan krijgen, het minimumloon ter aanvulling noodig zijn, om ten minste van de zenuwdoodende, opwindende zorg voor het minimale levensonderhoud af te komen.

Maar dat juist willen de kapitalisten niet. Naar aanleiding van de Engelsche eischen spraken de bladen reeds in sensatietoon over het luieren, dat door het minimumloon zal vóórkomen en de heele winst opeten. Zij schrijven in deugdzame zakenstijl, dat plichten en rechten bijeen behooren en van een minimumloon slechts sprake kan zijn bij een minimumprestatie. De waarheid is, dat de ondernemers het waardevolle pressiemiddel niet uit de hand willen geven, waardoor zij alle kracht uit de arbeiderslichamen tot op het merg kunnen uitpersen. De zenuw-afmatting en de kwellende zorg mogen niet worden opgeheven, omdat alleen deze de hoogste toename van de arbeidsprestatie waarborgen.

Onder zulke omstandigheden strijdt de eisch van het minimum loon tegen geen enkele ekonomische wet. Zij brengt integendeel de wet, dat de arbeider aanspraak heeft op de waarde van zijn arbeidskracht, zonder dat hij meer dan zijn arbeidskracht zelf hoeft af te geven, eerst eenigszins tot zijn recht. Maar een belangrijk kapitalistisch belang wordt er door geschaad; derhalve kan slechts een machtstrijd daaromtrent beslissen. Slechts de gansche organisatiekracht van het proletariaat zal in staat zijn, de geraffineerde methoden van kapitalistische hebzucht in te dammen.

A. P.

De 8½ urendag in de diamant-industrie.

In het Verslag over 1911 van de Diamantbewerkersbond staat het volgende over de invoering van de 8½ urendag:

De voornaamste gebeurtenis des jaars was ongetwijfeld de invoering van den 8-urigen arbeidsdag. (Juister zou zijn: de 48-urige werkweek, daar ter verkrijging van een halven vrijen dag op den laatsten dag der week, de vijf eerste werkdagen elk 8½ uur tellen.)

De uitwerking van deze geweldige hervorming is nauwelijks onder woorden te brengen. Welk een schat van gezondheid, verlenging van arbeidsvermogen en van levensduur zij heeft gebracht en brengen zal, kan zelfs niet benaderd worden.

De elkander sinds 1895 opgevolgd hebbende verkortingen van den arbeidsduur, hebben reeds eene onmiskenbare, zeer aanmerkelijke uitwerking gehad. Een enkel cijfertje moge dit toelichten. Onder onze zieken, die uitkeering ontvingen, bevonden zich in 1909 nog 133, die het met de oogen te kwaad hadden; in 1910 was dit cijfer gedaald tot 93 ondanks intusschen ons ledental nog belangrijk gestegen was, zoodat de relatieve daling van het aantal ooglijders nog sterker is dan de positieve. Onze commissie voor de statistiek heeft de ooglijders ingedeeld naar de leeftijden en toen bleek o.a., dat het aantal hunner, dat van 31 tot 40 jaar oud was daalde van 72 in 1908 tot 61 in 1909 en tot 48 in 1910. Wat degenen betreft van 41 jaar en daarboven, waren de cijfers over dezelfde jaren respectievelijk 43, 27 en 20. De beide hier aangehaalde leeftijdsgroepen zijn, zooals bekend is, uit gezichtsstandpunt beschouwd, de meest critieke. Een zoo sterke daling van het aantal ooglijders, juist in die leeftijden, spreekt boekdeelen voor den uitnemenden invloed, dien de voortschrijdende verkorting van den arbeidsduur heeft gehad.

En dat alles geldt nog maar de lichamelijke voordeelen.

Maar er zijn ook geestelijke en moreele.

De gelegenheid en de mogelijkheid tot ontwikkeling, door den 8-urigen arbeidsdag geschapen, is enorm. Niet alleen doordat men meer uren tot zijne beschikking heeft dan voorheen, doch ook en vooral omdat men minder afgemat is dan vroeger, dus meer lust en kracht heeft, om zich te wijden aan hetgeen buiten de gewone dingen van het dagelijksch leven ligt.

Of inderdaad de 8-urendag op geestelijk gebied de uitwerking heeft, of op den duur hebben zal, die sociale hervormers er van verwachten, zal de tijd moeten leeren en zal slechts gaandeweg kunnen worden nagegaan en vastgesteld. Concrete feiten of gebeurtenissen, waaraan men het toetsen kan, zijn er niet, of althans zeer gering in aantal en beteekenis. Wij zullen ons daarom niet bezig houden met speculatieve beschouwingen op dit stuk en er ons toe bepalen de hoop uit te spreken, dat de groote verwachtingen, die sociaal-politici koesteren van den invloed ten goede, door den 8-urendag uit te oefenen, in ons geval verwezenlijkt mogen worden — en dat vooral ook de algemeene arbeidersbeweging moge profiteeren van de toewijding onzer mannen en vrouwen, die zij nu alle gelegenheid hebben aan den dag te leggen en tot volle ontplooiing te doen komen.

De eerste voorstanders van den normalen arbeidsdag namen bijna onveranderlijk het standpunt in, dat een werktijd van 8 uren per dag geen noemenswaardigen invloed op de produtie hebben zou, ja, dat veeleer een zekere verhooging van productiviteit kon worden verwacht, terwijl zeer zeker de hoedanigheid van het product zou winnen. Inderdaad bleek in ettelijke gevallen, door proefnemingen van fabrikanten, dat de theoretici gelijk hebben, zij het dan ook dikwijls doordat meer intensief gewerkt wordt, en worden kan, dan bij den vroegeren langeren werktijd.

Of echter deze stelling in alle gevallen en in alle takken van nijverheid zal blijken steekhoudend te zijn, is een open vraag. In industriën, die nagenoeg geheel uit machinale bewerkingen bestaan, zal men zeer stellig door versnelling van het tempo in acht uren evenveel kunnen doen als in tien met langzamer gang. In bedrijven echter, waar niet, of althans niet in de eerste plaats, alles afhankelijk is van machines, zal dat echter niet het geval zijn. Onze industrie nu, is een zoodanige, dat machines er een betrekkelijk geringe rol in spelen. Nagenoeg alles hangt af van de ambachtsvaardigheid van den werkman. Aan gelijksoortig werk kan de slijper A vijftig gulden verdienen, de slijper B echter niet meer dan de helft, terwijl de schijf toch voor beiden even snel draait en alle andere omstandigheden voor beiden precies dezelfde zijn. Hetzelfde geldt voor machinesnijders, terwijl handsnijders en kloovers heelemaal niets met machines uitstaande hebben. Wat dus voor geheel of grootendeels machinale industrieën geldt, gaat niet op in een industrie als de onze. Te verwachten was dan ook een vermindering van productie bij de invoering van den 8-urendag, met het oog waarop dan ook eene tariefsverhooging van 10 pct. bedongen werd. En alhoewel nog niet met stelligheid kan worden vastgesteld in welke mate productievermindering heeft plaats gehad, kan toch wel met vrijwat zekerheid worden vastgesteld, dat de productie niet op peil is gebleven. Hetgeen geen groot ongeluk is. Want een vermindering van arbeidsduur, waarmee een sterke stijging van intensiviteit van den arbeid gepaard gaat, is een twijfelachtige zegen. Er zal echter nog eenige tijd moeten verloopen, alvorens naar behooren de gevolgen van den 8-urendag op dit gebied zijn na te gaan.

Dat de invoering van de verkorte arbeidsdag dus ook hier hygiënisch op de arbeiders uitstekend werkt, staat vast. Dat de invloed van deze verkorting op de produktie niet dezelfde zou zijn als in een modern bedrijf, waar de machinale arbeid een veel grootere rol speelt dan in de diamant-industrie, was te voorzien. Maar kenmerkend is, dat op sociaal gebied van de verkorte arbeidsdag der diamantbewerkers weinig goeds gekonstateerd kan worden, alleen maar de hoop kan worden uitgesproken, dat de goede invloed nog komen moge. Dat wil zeggen: In de arbeidersbeweging te Amsterdam presteeren de duizenden georganiseerde diamantbewerkers helaas niet wat ze konden, en wat ze met hun korte arbeidsdag thans zeker moesten. Maar vragen wij, aan wie de schuld? Aan wie, althans een goed deel van de schuld?

Het is duidelijk. Indien de leiding der diamantbewerkers hun wat meer blijvend, algemeen inzicht had gegeven in de maatschappelijke beteekenis van den klassenstrijd en vooral in de toenemende, duurzame verscherping daarvan, dan ware althans voorzoover subjektieve faktoren daartoe mee kunnen werken, en dat is niet onbelangrijk, alles gedaan wat gedaan had kunnen worden, om te maken dat de diamantbewerkers hun ontwikkeling en hun niet te ontkennen macht, en niet alleen hun materiëele steun, aan de proletarische klassenstrijd konden geven. Nu dit niet zoo is, komen ook de voordeelen van de 8½ urendag der diamantbewerkers bijna alleen hun persoonlijk en hun organisatie, en maar helaas weinig of in 't geheel niet aan de algemeene arbeidersbeweging ten goede.

Wp.

De gevolgen van een massa-staking.

(Op financieel gebied.)

Welke gevolgen de Engelsche mijnwerkersstaking op finantieel gebied zou doen gevoelen, is wel eens de moeite waard om na te gaan. Ofschoon een arbeider weinig kan overleggen van zijn klein loontje, moet er toch aan den ouden dag worden gedacht, en gespaard worden. Al deze spaarpenningen maken voor een groote massa menschen, zooals bij de afgeloopen Engelsche staking het geval was, een enorm bedrag uit. De spaarbanken moeten deze sommen weder teruggeven, wat voor verschillende financiers groot nadeel oplevert.

Ook de leveranciers hebben behoefte aan baargeld; hunne vorderingen op de winkeliers die stakers bedienen komen immers niet of langzaam binnen, wissels worden uitgesteld.

Waar dus aan de eene kant geld aan de markt wordt onttrokken, ontstaat aan de andere kant behoefte aan baargeld.

Bovendien gebruiken de industrieelen geld om hun machines te laten doorloopen en hun hoogovens in halven gloed te houden: Geld dat geen rente oplevert en dus als weggegooid kan worden beschouwd.

Zij zouden te groote schade ondervinden wanneer hun machines zoo'n geruimen tijd geheel stil liggen en tot het dooven van de hoogovens (ijzersmelterijen) wordt dus alleen in de uiterste nood besloten.

Wat het kost om deze hoogovens te voeden, gedurende de staking, blijkt uit de volgende cijfers: elke hoogoven verbruikte n. l. 250 tonnen cokes (1 ton = 1000 K. G.). Engeland telt 100 hoogovens, er werd dus verstookt 25000 ton cokes = 25 millioen K.G.

Daar dit geld niet weder naar de banken terugkeert, heeft de geldmarkt door deze verliezen geruimen tijd noodig zich te herstellen. Gevolg hiervan is dat hooge renten moeten worden betaald om geld te leenen; zoodat de heele bourgeoisie hiervan schade ondervindt. Immers, hooge renten op bedrijfskapitaal beteekent minder winst.

Zelfs de Duitsche rijksbank heeft pas onlangs zijn disconto kunnen verlagen, dat nog steeds 6 % was. Een bijzonder hooge rente voor deze tijd van het jaar, en die volgens verschillende Duitsche bladen

wordt toegeschreven aan de Engelsche mijnwerkers-staking.

Ook de banken van leening hebben vele pandjes in ontvangst te nemen, wat wederom geld aan de markt onttrekt.

Hierdoor krijgen we eenigsins een kijk op de indirecte gevolgen eener massa-staking, gevolgen die de bourgeoisie de angst om het hart doet slaan voor dergelijke massa-acties! H.

Uit Skandinavië.

Het Partijbestuur der Zweedsche S. D. A. P. publiceerde dezer dagen zijn jaarverslag van 1911.

De verkiezings campagne werd met veel kracht gevoerd. Er werden 1.658.000 brochures en kleinere geschriften verspreid, 2600 vergaderingen gehouden met 1.500.000 toehoorders.

De groei van het aantal uitgebrachte stemmen op de Soc. dem. candidaten wordt door de volgende cijfers duidelijk:

1902:	12	kiesdistricten	8751 st.
1905:	27	„	26,053 „
1908:	36	„	54,004 „
1911:	54	„	172,980 „

Het aantal afgev. voor de Tweede Kamer is gestegen op de volgende wijze:

1897—1902:	1 (Branting)
1903—1905:	4
1905—1908:	13—17
1909—1911:	33—35
1912:	54

Er zijn 229 Soc.-democr. gemeenteraadsleden. Het ledental der Partij is gestegen in 1911 van 55.248 tot 57.721.

*

In Noorwegen, waar de spoorweg arbeiders sedert eenige weken staken, dreigt er een nieuwe staking, van het overige spoorweg personeel. Er heerscht een groote ontevredenheid over de laksche wijze waarop het parlement het ingebrachte voorstel om loonsverhooging voor deze dure tijden behandelt. Op een buitengewoon Congres dat eerdaags zal plaats hebben zal de kwestie van al of niet staking behandeld worden.

*

Den 22sten Augustus viert de Noorsche soc.-democratie haar 25-jarig jubileum.

De partij telt 35000 leden en is sedert 1892 met 30000 leden vooruit gegaan.

Bij de laatste verkiezingen werden 98000 stemmen op de Soc.-democraten uitgebracht, vertegenwoordigende 20% van het geheele aantal uitgebrachte stemmen. Er werden echter slechts elf socialisten verkozen doordat de geheele bourgeoisie tegen hen te hoop liep.

Verschillende gewichtige wetsvoorstellen diende de S. D. kamerfractie in, o.a. een tot invoering van het alg. kiesr. voor mannen en vrouwen, een tot staatsovername van het ziekenfondswezen en een voorstel tot invoering van den achturigen arbeidsdag. Sedert die had men het succes den acht-urigen arbeidstijd op sommige staatswerkplaatsen te zien ingevoerd.

Verder werkte de fractie in het Parlement voor betere volksscholen voor een ongelukken verzekering ook voor visschers en land- en boscharbeiders. Tijdens de behandeling der tariefwetten in het Storthing streed de Partij met succes tegen de inkomende rechten op stoffen voor dagelijksch gebruik.

Ook de loonen der lagere staatsambtenaren stegen sedert het werken der S. D. in het parlement.

Bij de gemeenteraadsverkiezingen in 1910 waaraan ook voor het eerst vrouwen deelnamen, werden er 1071 s. d. verkozen waaronder 33 vrouwen. In zeven gemeenten vormen de S. D. de meerderheid, in verschillende de sterkste Partij.

De partijpers telt ten slotte 23 organen met een oplaag van 75000 exemplaren.

Taktiek of beginsel?

(*Ingezonden.*)

Het is een verblijdend verschijnsel, dat de felle tegenstand, die onze partij sinds haar optreden van opportunistiese zijde heeft ondervonden, de laatste tijd een meer openlik en rechtstreeks karakter aanneemt. Tweemaal in korte tijd wordt een aanval tegen ons gericht, die, hoezeer in beide gevallen tegen een persoon — eerst Wijnkoop, nu Sneevliet — gericht, ongetwijfeld zal leiden tot verheldering van inzicht omtrent de grote vraag, door Troelstra zelf zo juist omschreven: de vraag, *hoe* het woord van Marx: „Proletariërs aller landen verenigt u", te verwezenliken. Zo gaf de kampagne tegen Wijnkoop onze partij gelegenheid, als eerste antwoord op die vraag het vaandel van het vrije woord hoog te houden en te trachten de arbeiders ervan te doordringen, dat „zonder het vrije debat, zonder het rustig wisselen der meeningen omtrent de wijze waarop de arbeidersstrijd moet worden gevoerd," de eenheid der arbeidersklasse niet zal kunnen ontstaan. [1]) En evenzo belooft de kampagne tegen Sneevliet, hoewel met laaghartiger aanvalswijzen gevoerd, dan tegen één onzer nog ooit werden aangewend, rijke vrucht te dragen, zo niet voor onze partij als zodanig dan toch voor de arbeidersbeweging in het algemeen.

Toch heerst ook hier, evenals in de Leidse kwestie, bij velen een misverstand, dat deze voordelen dreigt te verminderen. In het geval-Wijnkoop was dat de dwaling, als zou het gaan tegen „vergaderingsabotage" inplaats van tegen onze partij en haar standpunt, in het geval-Sneevliet de nog veel ernstiger dwaling als zou het gelden een vraag van taktiek inplaats van een van beginsel. En ook in beide gevallen is dat misverstand naar mijn mening niet geheel zonder toedoen van de hoofdpersonen gewekt of bestendigd: door Wijnkoop door inderdaad niet geheel korrekt op te treden in zijn *aanval*, door Sneevliet door zich niet geheel volledig uit te drukken in zijn *verweer*. Over het laatste punt nog een enkel woord.

Sneevliet schrijft (*Trib.* 29 Junie j.l.): „Ieder die het artikel [van Oudegeest] op zijn gemak naleest, zal het opvallen, op hoe gemakkelike, maar tevens wonderlike manier tot een „verschil in beginsel" wordt omgeredeneerd, wat eens door den schrijver zelf „een afwijkende meening ten opzichte der te volgen taktiek" genoemd wordt", en voorzover zijn opmerking de „redenering"(!) van Oudegeest betreft, heeft hij ongetwijfeld gelijk. Immers, O. bewijst zijn stelling niet, door dat principieel verschil te *noemen*, of ook maar in de verte *aan te duiden*, maar leidt het enkel af uit het feit, dat Sneevliet na rijp beraad tot de overtuiging is gekomen, dat zijn diplomaboekje niet op de juiste (partij-) naam stond! Wat evenwel het *wezen* van de zaak aangaat, heeft Oudegeest hier *een belangrijke waarheid* uitgesproken, een waarheid trouwens, die de zwakke zijde van zijn eigen standpunt in het helderste licht stelt.

Het *is* inderdaad een zaak van beginsel, en niet van taktiek. Was toch de steun aan de zeeliedenstaking door N. V. V. en S. D. A. P. enkel geweigerd, om de kassen en de krachten niet te verspillen aan een strijd, die zij hopeloos achtten, zeker, dan zou hier enkel van taktiek (zij het van een wat al te enghartige!) sprake zijn. Maar die steunweigering, of liever die *tegenwerking*, is duidelik en herhaaldelik verdedigd door het motief, dat zij nodig was, om de anderen „door schade en schande wijs te doen worden", gelijk het heette, in werkelikheid dus: *om het kapitalisme als bondgenoot te kunnen gebruiken in de onderlinge meningstrijd der arbeidersklasse.* En dáartegen is dan ook van den beginne af ons protest gericht geweest, dàt middel heeft onze partij — en Sneevliet met haar — verworpen met alle kracht die in haar is. Zeker wij zijn voorstanders van de moderne taktiek, indien men daaronder verstaat *de taktiek van zelfbedwang en ingehouden kracht* maar wij zijn felle tegenstanders van de „moderne" taktiek als die naam tot dekmantel moet dienen voor afval en trouweloosheid in de klassestrijd. En geen groter nut kunnen onze woordvoerders, en Sneevliet in het biezonder, naar mijn mening stichten, dan door *die* beginselkwestie in deze zoveel mogelik op de voorgrond te stellen. De keus zij dan aan de Ned. Ver. Wil zij haar schoon verleden bezoedelen, door zich in dàt opzicht tegen ons te verklaren, het zij zo. En indien niet, zij steke den man, die ruiterlik getoond heeft, voor zijn overtuiging te willen opkomen, die getoond heeft, *zichzelf te willen zijn*, even ruiterlik de geöpende rechterhand toe.

*

Wie eenheid zegt, zegt vrijheid. Wie discipline zegt, zegt demokratie. En wie dat al in eenen zegt zegt socialisme.

Vlissingen. 11-7-'12

G. MANNOURY.

[1]). Manifest van het P. B., Tribune van 16 Mei j.l.

Varia.

Onder het opschrift „*Toch een succes!*" publiceert het Zondagsblad van Het Volk — *De Notenkraker* — van 15 Juli jl. een gedicht dat door zijn onbeschaamde verleugening, geheel in de geest is van het hoofdblad. Wij publiceeren het daarom bij dezen zonder kommentaar. Het luidt:

De S. D. P. heeft eindelijk
Toch 'n succes te boeken,
Er is dus nog geen reden om
Het zakie op te doeken!

Het ging volstrekt niet florissant
Met Wijnkoop en konsorten,
En aan de groeikracht van het wurm
Scheen iet of wat te schorten.

Iets o p t e b o u w e n is niet licht,
Zij kunnen 't niet verrichten;
Maar daarom gingen zij toch ook
De S. D. P. niet stichten!

Neen, a f t e b r e k e n is hun kracht,
Te porren en te stoken,
Dat was het doel, al hebben zij
Tot nog toe niets gebroken.

Maar eind'lijk lukt het hun wellicht
Iets moois te r u i n e e r e n;
Dat heeft een zeker vakkongres
Ons onlangs kunnen leeren.

De spoorwegslaven stichtten zich
Een vak-organisatie;
Nog niet voltooid, maar reeds de schrik
Der heerschers van de natie.

Dat ging te moor en d' S. D. P.
Mocht het per slot gelukken,
Een paar bestuurders zonder takt
Uit evenwicht te rukken.

Het twistvuur laaide nu omhoog,
De ruzie is gekomen;
Het is het prachtigste succes,
Waar Wijnkoop van dorst droomen.

't Vernielingswerk is aan den gang,
Het zal zijn taak voltooien,
Het is een schoon Tribune-werk,
't Gebouw in puin te gooien.

De grijns van David is enorm,
Ceton is in de wolken,
Van Ravesteijn lacht zich een bult
En Gorter zal 't vertolken

In verzen, zonder heel veel rijm,
Maar vol van jubeltonen,
Omdat de p a n gekomen is
Onder de spoorweg-zonen!

Ja ja! 't succes is onverwacht,
De S. D. P. kan geuren
Met Sneevliet onder hare vaan —
Maar 't s p o o r w e g v o l k mag treuren!

*

Nu we toch hier een voorbeeld geven van kinderachtige onbeschaamdheid, willen we hieraan toevoegen dat in zijn jongste vergadering het Federatie-Bestuur van de Arb. Partij te Amsterdam den heer **Ed. Polak,** welbekend om zijn de bourgeoisie welgevallige brochures over de klassenstrijd in het havenbedrijf, tevens meenen wij Redakteur van De Notenkraker, tot **Voorzitter van de Amsterdamsche Federatie der Arbeiders Partij** benoemde, **in plaats van Dr. Van der Waerden.** Het is als een uittarting aan het strijdende proletariaat te Amsterdam. Maar dieper val gelooven wij is voor de Arb. Partij te Amsterdam toch ook niet mogelijk.

Ingezonden.

Ondergeteekenden verklaren, de boeken en bescheiden van M. A. v. d. Hagen als penningmeester aan het Nat. Agitatie Comité tegen de Duurte, nagezien en in orde te hebben bevonden. Het kassaldo groot *f* 10,64⁵ is aan het N. A. S. afgedragen ten bate der stakers.

Namens
De Federatieve Bond van Gemeente-Werklieden
A. BROEKHUIZEN.
De Ned. Scheeps- en Bootwerkers-Bond
F. PETERSEN.
De Ned. Bouwvakfederatie
M. J. G. AVONTUUR.

Van het Partijbestuur.

In het volgende nummer van ons orgaan plaatsen we de verantwoording der ingekomen gelden voor de steun van de Tribune. **Ieder, die nog verzuimde zijn postwissel op te zenden, doe dit nog vóórdien.**

De Secr.
Amst, Laings Nekstr. 33III. J. C. CETON.

Van de Afdeelingen.

Leiden. In Leiden, terecht berucht om zijn lage loonen, is door het personeel, werkzaam bij de Gebr. v. Hoeken, een verzoek om lotsverbetering ingediend. Op de vergadering waar de brute en afwijzende houding van den patroon werd besproken, werd met algemeene stemmen de volgende motie aangenomen.

MOTIE.

De ledenvergadering van de afd. Leiden van den „Ned. Bond van arbeiders in het Handels- en Transportbedrijf te Land," waarbij aangesloten de vakgroep houtdragers,

gehoord de uiteenzetting van Hoofd- en Afd.bestuur in zake de pogingen door bovengenoemde besturen aangewend tot lotsverbetering van het personeel werkzaam bij de Gebr. van Hoeken, Havenkade alhier,

gezien de houding van genoemde firma welke op de meest treurige manier het personeel blijft uitbuiten,

gezien ook de voortdurende onwil van genoemde firma om de ellendige toestand eenigszins te verbeteren, ook tevens om met het Hoofdbestuur over genoemde misstanden te confereeren,

spreekt zijne scherpe afkeuring uit tegen genoemde firma en besluit hun aktie met alle geoorloofde middelen te zullen doorzetten en gaat over tot de orde van den dag.

— In de jongste vergadering van den Bestuurdersbond was een verzoek ingekomen van De Zaaier om *f* 5.— subsidie. Bestreden door Van Eck werd het verzoek door drie onzer partijgenooten verdedigd en ten slotte met 17—15 stemmen **ingewilligd.** Van Eck wilde het verzoek afwijzen, omdat men de.... verdeeldheid in de jeugd-organisatie niet in de hand moest werken. Men moet maar durven!

Rotterdam. Zondag j.l. sprak Wijnkoop in een, de buitengewone warmte in aanmerking genomen, vrij goed bezochte verg. over *De taktiek der Duitsche en Eng. vakbeweging.*

Advertentiën.

Getrouwd:

C. S. P. HARMAN
EN
JOH. C. PELTENBURG JR.

Amsterdam, 18 Juli 1912.
J. P. Heijestraat 110II.

BETSY MANNOURY—BERKELBACH VAN DER SPRENKEL en GERRIT MANNOURY geven kennis van de voorspoedige geboorte van hun Dochter
CORNELIA.
Vlissingen, 12-7-'12.

C. LUTERAAN—ANDERSEN en B. LUTERAAN geven kennis van de geboorte van hun Dochter
ELISABETH.
Amsterdam, 18 Juli 1912.

S. D. P. Afd. DEN HAAG.

OPENBARE CURSUS VERGADERING.

op Vrijdag 26 Juli, 's avonds 8½ uur, in het Logegebouw Warmoezierstraat 95. Spreker: H. Sneevliet. Onderwerp: Vakbeweging en Soc. Democratie. Entrée 5 cent. Debat vrij.

Abonneert u op De Tribune.
Sluit u aan bij de S. D. P.